

Aan Anna Maria van Schurman

9 december 1647¹

Antwoord in Worp, *Briefwisseling*, 4718.

m: Den Haag, KB, ms. KA 44, nr. 403; **c**: *ibid.*, ms. KA 45, f. 143r-144v; **d1**: Worp, *Briefwisseling*, 4715; **d2**: Rasch, *Driehonderd brieven over muziek van, aan en rond Constantijn Huygens*, 845-846, nr. 4719.

Nobiliss[im]a d[omi]na,

Quod quis per alium facit, ipse facere non videri, contra quam I[uris]c[onsul]ti dictant, rogo me docere patiaris per haec taedia typographorum Parisiensium, veterno resinaque pigriorum. Horum, certe non mea culpa factum est quod hoc libello hactenus careas, cuius aliquando diem natalem expetere dignata es votis pro rei pretio parum iustis. Tandem igitur et, si Diis placet, sub ipsum anni finem, quod cum prima hirundine destinaveram, offerre humanitati tuae audeo, leve sua mole meritoque munusculum. Hac plane fiducia subventuram imbecillitati meae nobiliss[imam] vicinam tuam et, quae suoapte vitio displicere possit, non egregiis illis faucibus modo, quas certatim admiramur, sed et comitate qua pollet maxima et erga autorem benevolentia singulari doctissimis auribus tuis approbatum iri. Totius voti si me compotem redditis, aliquando sic inter ambas Deo laudem meis verbis accinentes, etiam absente me versari existimabo, quod quoties praesenti licuit, magna me felicitate beatum duxi. Vale, summa virginum, et illustrissimi nominis tui cultorem perpetuum crede C[onstantinum] H[ugenium].

1 dictant, [[invito]] rogo **m** **2** Parisiensium [[quorum]] veterno **m** **3** [[Socordiam]] Horum **m** **3-4** aliquando [[editionem]] diem **5** ipsum anni: *sup. lin.* **m** || finem [[anni]], quod **m** **6** fiducia [[pauca *** potest]] subventuram [[nempe]] imbecillitati **m** **7** quae [[displiceret]] suoapte [[merito]] vitio **8** et [[humanitate]] comitate **m** **10** redditis [[etiam]] aliquando **m** || laudem ... accinentes: *sup. lin.* **m** **11** me: *sup. lin.* **m** **12** perpetuum: *om.* **d1** **12-13** C[onstantinum] H[ugenium]: *om.* **d1**

Hoogedele vrouwe,

Wat iemand door andermans schuld doet, kan hemzelf niet worden aangerekend, in tegenstelling tot wat de rechtsgeleerden beweren. Dat wil ik u, met uw goedvinden, aantonen aan de hand van al deze vervelende rompslomp met de Parijse drukkers, die nog trager zijn

---

¹ Brief zonder plaats, datum en jaar; de datum kan echter worden aangevuld dankzij Van Schurmans antwoord.

dan traagdruppende hars.² Het is hun schuld, en zeker niet de mijne, dat u nog steeds geen exemplaar bezit van het werkje,³ waarvan u ooit heel vriendelijk hebt gezegd dat u uitkeek naar de dag waarop het het licht zou zien, een wens die weinig gerechtvaardigd was in verhouding tot zijn waarde. Ik durf dus eindelijk en, als het God behaagt, nog net voor het einde van dit jaar dit werkje, dat ik met de eerste zwaluw had willen aanbieden, aan uw beminnelijke oordeel voorleggen. Een klein geschenkje, zowel qua omvang als qua verdienste, maar ik heb het volste vertrouwen dat uw doorluchtige buurvrouw⁴ mijn onbeholpenheid ter hulp zal snellen. Zo zal een werkje dat door zijn eigen onvolkomenheid kan mishagen, niet alleen dankzij haar gezang, dat we om het meest bewonderen, maar ook door haar beminnelijkheid en haar uitzonderlijke sympathie voor de auteur, zeker goedkeuring vinden in uw hooggeleerde oren. Indien u me het genoeg gunt mijn wens helemaal te vervullen door af en toe Gods lof te zingen met mijn woorden, dan zal ik me wellicht, al ben ik afwezig, in uw beider gezelschap wanen, iets wat ik als een groot geluk en vreugde heb beschouwd, telkens wanneer u het me in mijn aanwezigheid vergunde. Het beste, hoogedele vrouwe, en beschouwt u me als iemand die altijd het diepste respect heeft voor uw illustere naam. Constantijn Huygens.

---

² Huygens citeert een corrupte lezing van Martialis, *Epigrammen* III, 67, 2, ‘veterno resinaque’. In werkelijkheid staat er ‘Vaterno Rasinaque pigriores’ (trager dan Vaternus en Rasina).

³ Namelijk de *Pathodia sacra et profana*.

⁴ Utricia Swann-Ogle, aan wie Huygens het werkje had opgedragen. Haar mooie stem wordt door hem bezongen in een kort gedichtje uit 1642, cf. Worp, *Gedichten*, dl. III, p. 211-212. Zie ook de bijdrage van Rasch in DZE.